

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 162/2011-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2011 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť Ing. M. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s. r. o., Veľký Krtíš, sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. K. na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s. r. o., Veľký Krtíš, sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s. r. o., Veľký Krtíš, sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 zrušuje a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Rozhodcovský súd pri Slovenskej arbitrážnej komore, s. r. o., Veľký Krtíš, j e p o v i n n ý uhradiť Ing. M. K. trovy konania v sume 303,30 € (slovom tristotri eur a tridsať centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. R. K., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením z 13. apríla 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Ing. M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku (pokojne užívať svoj majetok) podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s. r.o., Veľký Krtíš (ďalej len

„rozhodcovský súd“), sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“).

K prijatej vecnej stránke sťažnosti sa rozhodcovský súd nevyjadril, ústavnému súdu zaslal len predmetný spis.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu dotknutého spisu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04, II. ÚS 374/06).

Aj keď rozhodcovským konaním sa poskytuje právna ochrana ohrozeným alebo porušeným právam pred nesúdnym orgánom, na ktorý účastníci (zmluvné strany) dobrovoľne preniesli právomoc všeobecného (občianskoprávneho alebo obchodného) súdu, a štát umožnil takúto delegáciu súdnej moci zo súdu na nesúdný orgán zložený v podstate zo súkromných osôb – rozhodcov, takouto možnosťou sa nemôže zbaviť svojho pozitívneho záväzku zabezpečiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Práve osobitný zákon o rozhodcovskom konaní vytvoril právnu prípustnosť kontroly súdnej moci nad rozhodcovskými rozsudkami všeobecnými súdmi v taxatívne vymedzených prípadoch. Ak však po skončení jednoinštančného konania pred rozhodcovským súdom nie je žiadna účinná možnosť nápravy prostredníctvom všeobecných súdov, je namieste, aby do tohto procesu aktívne zasiahol aj ústavný súd.

Tu treba uviesť, že ústavný súd ešte nikdy neposudzoval zákonnosť a ústavnosť rozhodnutia rozhodcovského súdu po prijatí sťažnosti fyzických a právnických osôb na ďalšie konanie.

Rozhodcovské konanie je upravené v zákone č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Podstata rozhodcovského konania spočíva v mimosúdnom riešení sporov, pričom samotné rozhodcovské konanie je alternatívou konania pred všeobecnými súdmi, keď jeho významnými prednosťami oproti konaniu pred všeobecnými súdmi sú flexibilita a rýchlosť konania, jeho neformálnosť a aj nižšie trovy konania. Pri tomto konaní zákon počíta s minimálnymi zásahmi všeobecných súdov do výsledkov rozhodovacej činnosti rozhodcovských súdov, pretože v súlade s § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní možno tuzemský rozhodcovský rozsudok napadnúť žalobou na príslušnom všeobecnom súde len z taxatívne vymedzených dôvodov, ktoré spočívajú v dodržiavaní zákonnosti. Aj keď toto rozhodcovské konanie možno označiť za menej zložitú procedúru, než aká je

vlastná konaniu pred všeobecnými súdmi, je v rámci neho nevyhnutné dodržiavať zásady spravodlivosti, zákonnosti a tiež ústavnosti (obdobne III. ÚS 95/2010).

Tieto zásady v prípade sťažovateľa však dodržané zjavne neboli, a preto tu bol potrebný priamy zásah ústavného súdu do rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu.

Podľa nesprávneho poučenia v rozsudku rozhodcovského súdu mal sťažovateľ právo podať v lehote 30 dní od jeho doručenia súdu návrh na zrušenie tohto rozsudku, ústavný súd však ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti toto poučenie nezobral do úvahy najmä z dôvodu, že právomoc všeobecných súdov na preskúmanie rozhodcovského rozsudku v tomto prípade bola podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní vylúčená a návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku by bol všeobecnými súdmi z tohto dôvodu zrejme zamietnutý.

Podľa názoru ústavného súdu aj na vydanie rozhodnutia rozhodcovského súdu sú kladené požiadavky, ktoré vyplývajú z práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Znamená to, že aj takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad (čl. 2 ods. 2 ústavy) a nemôže byť prejavom svojvôle (čl. 1 ods. 1 ústavy).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, resp. rozhodcovských súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa

obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd zastáva názor, že prezentovanú judikatúru a citované právne vety je potrebné aplikovať aj v prípadoch, ak ústavný súd preskúmava rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu, a to z dôvodu, že rozhodcovské konanie je alternatívou konania pred všeobecnými súdmi. Aj tieto rozhodcovské súdy sú povinné aplikovať právo tak, aby výsledkom nimi uplatnenej právomoci bolo rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na § 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, subsidiárne sa aplikujú ustanovenia generálnej právnej normy upravujúcej civilný proces. Danou právnou normou je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) (obdobne III. ÚS 95/2010, II. ÚS 173/2010).

Rozhodcovský súd síce nie je orgánom verejnej moci, ale podľa názoru ústavného súdu sa aj na odôvodnenie jeho rozsudkov primerane vzťahuje aj uplatňovanie a aplikácia čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože čiastočne vykonáva funkcie všeobecného (občianskoprávneho alebo obchodného) súdu.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj niektoré iné orgány, ktoré môžu vykonávať justičné funkcie, sa môžu považovať za súd v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (Ettl a i. c. Rakúsko z 23. apríla 1987, séria A, č. 117, Campbell a Fell c. Spojené kráľovstvo z 28. júna 1984, séria A, č. 80, Rolf Gustafsson c. Švédsko z 1. júla 1997 a iné).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

1. Predmetom časti sťažnosti sťažovateľa je porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodcovským rozsudkom rozhodcovského súdu sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010. Porušenie svojich práv videl sťažovateľ v tom, že rozhodcovský súd nesprávne vykladal aplikovanú právnu normu, nezákonne mu obmedzil možnosť v jeho veci nadobudnúť vlastnícke právo a rozsudok riadne neodôvodnil, čím sa v konečnom dôsledku dopustil porušenia zásady zákazu denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa žalobným návrhom z 10. augusta 2010 domáhal proti žalovanej (M. Č.) ako spoludlžníčke zaplattenia sumy 6 000 € s prísl. za dlžníka v zmysle uzavretej zmluvy o pôžičke z 28. augusta 2009.

Rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 návrh sťažovateľa zamietol v podstate iba z dôvodu, že už mal exekučný titul v tejto veci na základe rozhodnutia rozhodcovského súdu z 26. marca 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. VK 195/2010, ktorým boli dlžník (J. S.) a iná spoludlžníčka (M. S.) už zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť požadovanú sumu s prísl., pričom konštatoval, že by to „*bolo v rozpore s právnym predpisom*“.

K tomu okrem iného uviedol toto:

„Zo zmluvy o pôžičke vyplýva, že v konaní VK 195/2010 mali vystupovať ako účastníci konania žalobca a J. S., M. S. a M. Č. ako žalovaní. Platilo by pre nich potom ustanovenie § 91 Osp. V danom prípade sa jedná o nerozlučné spoločenstvo, kde v konaní VK 195/2010 mali na strane žalovaných vystupovať dlžník a spoludlžníci a nielen dlžník a jeden spoludlžník...

Kedže horecítované zákonné ustanovenie nebolo dodržané súd návrh žalobcu zamietol.“

Ústavný súd zistil, že rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. decembra 2010 a vykonateľnosť 7. decembra 2010.

Podľa § 91 ods. 1 OSP ak je navrhovateľov alebo odporcov v jednej veci niekoľko, koná každý z nich sám za seba.

Podľa § 91 ods. 2 OSP ak však ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, platia úkony jedného z nich i pre ostatných. Na zmenu návrhu, na jeho späťvzatie, na uznanie alebo vzdanie sa nároku a na uzavretie zmieru je však potrebný súhlas všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodcovský súd rozhodol nezákonne nielen z podstatného dôvodu, že na prípad aplikoval § 91 OSP, ale tiež preto, že jeho právne závery v odôvodnení nie sú prijateľné aj vzhľadom na ustanovenie § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne).

Podstatou solidárneho záväzku (dlhu) podľa citovaného ustanovenia, ktorý majú dlžníci splniť spoločne a nerozdielne tomu istému veriteľovi, spočíva v tom, že veriteľ

nemusi podať žalobu o plnenie proti všetkým solidárne zaviazaným dlžníkom, ale čo i len proti jednému z nich a pohľadávku proti ostatným môže uplatniť aj neskôr samostatnou žalobou. Rozsudok na plnenie vydaný proti jednému zo solidárnych dlžníkov netvorí prekážku právoplatne rozsúdenej veci pre konanie proti ostatným spoludlžníkom (pozri napr. Komentár k Občianskemu zákonníku 2007, JUDr. Imrich Fekete, CSc., a tam uvádzanú judikatúru).

Sťažovateľ v danej veci ako žalobca využil iba svoje oprávnenie, ktoré mu toto ustanovenie Občianskeho zákonníka ako veriteľovi umožňovalo, a podal žalobný návrh na rozhodcovský súd aj na ďalšiu spoludlžníčku, ktorá ešte nebola rozhodcovským rozsudkom zviazaná na zaplatenie peňažnej sumy. Tým sťažovateľ neporušil žiadny všeobecne záväzný právny predpis (a toľž nie § 91 OSP), keď si postupne uplatňoval svoje nároky vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke medzi ním ako veriteľom a dlžníkmi.

Bolo podľa názoru ústavného súdu povinnosťou rozhodcovského súdu uviesť v rozhodnutí jasné a relevantné dôvody, o ktoré oprel svoje rozhodnutie. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať nielen skutkovej, ale i právnej stránky rozhodnutia. Pokiaľ rozhodcovský súd v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 však nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia právnej normy, o ktoré oprel svoje právne závery, postupoval nielen nelegitímne, ale zároveň tým porušil aj základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zahŕňajúce právo na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky podstatné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (obdobne m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 116/06).

V dôsledku uvedených skutočností ústavný súd považuje rozsudok rozhodcovského súdu za rozporný s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (a primerane to platí pri splnení zákonných predpokladov aj vo vzťahu k rozhodovacej činnosti rozhodcovských súdov) preto ústavný súd vyslovil, že rozhodnutím rozhodcovského súdu

sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal, že namietaným rozhodcovským rozsudkom došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Článok 20 ods. 1 ústavy ustanovuje, že každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Obsah vlastníctva tvorí súhrn subjektívnych vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať (ius utendi), s vecou nakladať (ius disponendi), teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud veci. Citovaný čl. 20 ods. 1 ústavy teda nielenže ustanovuje, že každý má právo vlastniť majetok, ale súčasne zaručuje (podobne aj čl. 1 dodatkového protokolu) realizáciu vlastníckych oprávnení vyplývajúcich z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré si uplatnil sťažovateľ v tejto veci.

Ústavný súd s prihliadnutím na svoje závery týkajúce sa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru usúdil, že v danej veci vzhľadom na to, že sťažovateľovi nebola poskytnutá náležitá iná právna ochrana a v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu *„do dnešného dňa nedošlo ani len sčasti k vymoženiu pohľadávky, a teda sťažovateľ zatiaľ nebol uspokojený z majetku dlžníka ani z majetku spoludlžníka“*, na ktorú pohľadávku mal nepochybne nárok z uzavretej zmluvy o pôžičke, a rozhodcovský súd mu jeho nárok zamietol, tento stav zasiahol aj do jeho vlastníckeho práva. Preto ústavný súd konštatoval súčasne aj porušenie čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Keďže napadnutým rozhodcovským rozsudkom došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa (bod 1 a 2 výroku tohto nálezu), ústavný súd v nadväznosti na to zrušil namietaný rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. VK 507/2010 z 2. novembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. R. K., K. Sťažovateľ si uplatnil trovy konania spolu v sume 314,18 €, ktoré aj bližšie špecifikoval.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená náhrada trov konania za dva úkony právnej služby a režijný paušál nie je totožná so sumou vypočítanou ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pretože bola uplatnená za úkony vykonané v roku 2011.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby urobené v roku 2010 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky, a to každý úkon po 120,23 €, t. j. za dva úkony 240,46 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu sumu 254,88 €. K tomu je potrebné pripočítať podľa § 18 ods. 3 vyhlášky aj 19 % DPH (48,42 €), teda celková suma priznaných trov konania predstavuje sumu 303,30 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je rozhodcovský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2011